

Повільне горіння

КУПИТИ

Лора багато разів була підсудною. Її вважають небезпечною та неадекватною. А вона повсякчас бачить перед собою світло фар та обличчя матиного коханця... Чому вона досі пам'ятає це?

Міріам стала свідком того, як Лора покидала місце злочину зі слідами крові на одязі. Проте життя навчило Міріам не довіряти побаченому. Бо інколи людина просто опиняється не в тому місці не в той час. Як її мертва подруга...

Карла й досі не оговталася від жорстокого вбивства племінника. Вона переконана: на зло здатен кожен. І ладна на все, аби довести цю істину.

Три жінки. Один убивця.

The book cover features a dark, moody background with wisps of white smoke or steam rising from the bottom. Two female faces are visible: one in the upper left, partially obscured by smoke, and another in the center, looking directly at the viewer. The title is written in large, bold, orange-yellow letters, and the author's name is in white. At the bottom, there is a line of text in a smaller font and a publisher's logo.

ВІД АВТОРКИ
«ДІВЧИНИ У ПОТЯГУ»

ПО
ВІЛЬ
НЕ
ГОРІННЯ
ПОЛА
ГОУКІНЗ

BESTSELLER *THE NEW YORK TIMES*

КСД

ВІД АВТОРКИ
«ДІВЧИНИ У ПОТЯГУ»

PAULA HAWKINS

A SLOW FIRE BURNING

A NOVEL

ПОЛА ГОУКІНЗ

ПОВІЛЬНЕ ГОРІННЯ

РОМАН

ХАРКІВ
2022 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9652-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Published by arrangement with David Higham Associates Limited and The Van Lear Agency LLC

Перекладено за виданням: Hawkins P. A Slow Fire Burning : A Novel / Paula Hawkins. — London : Doubleday, 2021. — 320 p.

Переклад з англійської *Віталія Ракуленка*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

Гоукінз П.

Г74 Повільне горіння : роман / Пола Гоукінз ; перекл. з англ. В. Ракуленка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 320 с.

ISBN 978-617-12-9597-1

ISBN 978-0-8575-2444-7 (англ.)

Лора багато разів була підсудною. Її вважають небезпечною та неадекватною. А вона повсякчас бачить перед собою світло фар та обличчя материного коханця... Чому вона досі пам'ятає це?

Міріам стала свідком того, як Лора покидала місце злочину зі слідами крові на одязі. Проте життя навчило Міріам не довіряти побаченому. Бо інколи людина просто опиняється не в тому місці не в той час. Як її мертва подруга...

Карла й досі не оговталася від жорстокого вбивства племінника. Вона переконана: на зло здатен кожний. І ладна на все, аби довести цю істину. Три жінки. Один убивця.

УДК 821.111

© Paula Hawkins Ltd, 2021

© Depositphotos.com / Demian, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2022

Комусь бути грифом судилося,
А над кимось завжди кружляють.

Емілі Ская. Моя історія

Залита кров'ю дівчина волочить ноги в темряву. Її розтріпаний одяг висить на юному тілі, відкриваючи чималі ділянки блідої плоті.

Черевик злетів, стопа кровить. Вона в агонії, але біль став несуттєвим, його витіснили інші страждання. Її обличчя — це маска жаху, її серце — барабан, її дихання — панічне хекання лисиці, що забилася до нори.

Нічну тишу порушує низьке гудіння. Літак? Витерши кров з очей, дівчина дивиться на небо й бачить самі лише зорі. Гудіння гучнішає й нижчає. Автівка перемкнула передачу? Невже вона дісталася головної дороги? Серце підсакує, і звідкись, із глибини нутра, вона видобуває енергію, щоб побігти.

Вона швидше відчуває, аніж бачить світло позаду. Відчуває, як її постать висвітило з темряви, розуміє, що машина наближається ззаду. Їде від ферми. Дівчина розвертається.

Ще не побачивши, знає, що він її знайшов. Ще не побачивши, знає, що над кермом його обличчя. Вона вклякає. Мить вагається, тоді кидається геть із дороги й біжить у канаву, перелазить дерев'яну огорожу. Видряпується на прилегле поле і мчить наосліп, падає, підводиться, не видаючи ані звуку. Чим їй зарадять крики?

Упіймавши її, він хапає повні жмені її волосся й валить на землю. Вона відчуває його дихання. Знає, що він збирається з нею зробити. Знає, що чекає на неї, тому що вже бачила, як він зробив це з її подругою, як жорстоко він...

— Ой, та заради бога, — пробурмотіла вголос Ірен. Вона лунко загорнула книжку й пожбурила її на купку з речами на благодійність. — Ох же ж і маячня.

1

У Лориній голові заговорила Дейдра. «Твоя проблема в тім, Лоро, — казала вона, — що ти завжди робиш невдалий вибір».

До всирачки правдиво, Дейдро. Лора не очікувала від себе таких слів і навіть думок, але там, у ванній, де вона стояла й нестримно трусилася, поки з порізу на руці мірними поштовхами виступала жива кров, вона мала визнати, що уявна Дейдра влучила в яблучко. Лора схилилася вперед, притулившись лобом до дзеркала, щоб не доводилося глядіти собі в обличчя, але дивитися вниз було ще гірше, тому що так вона бачила, як з неї висотується кров, і від цього їй стало млосно, ніби от-от знудить. Стільки крові. Поріз був глибшим, ніж вона думала, треба негайно їхати до лікарні. Вона нізащо не поїде до лікарні.

Невдалий вибір.

Коли потік крові нарешті ніби сповільнився, Лора зняла футболку й кинула її на підлогу, вилізла з джинсів, скинула трусики, вибралася зі станика й різко вдихнула крізь зуби, коли металева застібка шкрябнула по рані, а тоді прошипіла: «Падло! Падло! Вsrane падло».

Станик вона теж кинула на підлогу, залізла у ванну й увімкнула душ, а тоді стояла й тремтіла під чахлою цівкою палючої води (її душ пропонував на вибір або дуже гарячу, або дуже холодну — нічого помірного). Вона поводила пучками побабчених пальців по білих, мов кістка, прекрасних шрамах: на стегні спереду, збоку, на плечі, на потилиці. «Ось я, — тихо мовила до себе. — Ось я».

Пізніше, сидячи на потворній сірій дерматовій канапі у вітальні, обкрутивши руку сувоями туалетного паперу, а решту тіла — затертим рушником, Лора зателефонувала матері. Дзвінок переадресувався на голосову пошту, і вона його урвала. Нема сенсу витратити гроші. Потім зателефонувала батькові.

— Усе гаразд, курчатку?

Вона чула на фоні шум, «Радіо 5».

— Тату. — Відчула, як до горла підступає кавалок, і ковтнула його.

— Ти як?

— Тату, ти можеш приїхати? Я... ніч випала погана, і я подумала, чи міг би ти просто приїхати ненадовго? Я знаю, що тобі далеченько, але

я...

— Ні, Філіпе, — крізь стиснуті зуби прошипіла на фоні Дейдра. — У нас бридж.

— Тату? Ти можеш вимкнути гучний зв'язок?

— Серденько, я...

— Серйозно, можеш вимкнути? Я не хочу чути її голосу, мені від нього хочеться спалити щось...

— Не треба так, Лоро...

— Забудь, тату, це неважливо.

— Ти впевнена?

Ні! не впевнена! ні! до всирачки не впевнена.

— Так, упевнена. Все гаразд. У мене все буде гаразд.

Дорогою до спальні вона наступила на куртку, яку впустила в коридорі, коли квапилася до ванної. Нахилилася й підняла її. Рукав розірваний, годинник Деніела досі в кишені. Вона витягла годинник, перевернула його, натягла собі на руку. Туалетний папір на передпліччі розцвів багрянцем, кінцівка легенько пульсувала в ритмі крові, яка знову виточувалася з неї. Голова паморочилася. У ванній вкинула годинник у раковину, зірвала папір, впустила рушник на підлогу. Знову залізла в душ.

Шкрябаючи ножицями під нігтями, вона дивилася на рожеву водичку, що текла під ноги. Заплющила очі. Прислухалася до питання Деніела: «Що з тобою не так?» І до голосу Дейдри: «Ні, Філіпе, у нас бридж», і до власного: «Спалити щось. Спалити. Спалити! Спалити! Спалити!».

2

Кожну другу неділю Міріам чистила туалет. Їй доводилося витягати (завжди дивовижно й неприємно важку) касету з невеличкого туалету на кормі корабля, проносити її через каюту, виносити на бечівник, а звідти долати повну сотню метрів до туалетного вузла, де вивернути відходи в основний туалет і змити, а касету виполоскати від залишків. Це один з не дуже ідилічних аспектів життя на канальному кораблі й робота, яку вона любила виконувати рано, коли навколо нікого не було. Це ж так непристойно — переносити власне лайно серед незнайомців, собачників на прогулянці й бігунів.

Вона вийшла на задню палубу й перевіряла, чи дорога чиста, тобто чи нема на шляху перешкод, велосипедів чи пляшок (люди бувають украй антисоціальними, особливо пізно вночі в суботу). Ранок видався ясний і холодний як на березень, хоч білі бруньки на лискучих молодих гілках платанів і беріз натякали на весну.

Холодно як на березень, але вона помітила, що двері в каюту на сусідньому канальному кораблі були відчинені, так само, як і минулого вечора. Дивно. До того ж вона вже раніше збиралася поговорити з жителем того корабля, молодим парубком, про те, що він тут надто затримався. Він стояв пришвартований уже шістнадцять днів, на два повні дні довше, ніж було дозволено, і жінка збиралася заговорити з ним про те, що час уже рухатися далі, хоч це й не її робота, не її відповідальність, але вона, на відміну від більшості, була в цих місцях постійною жителькою, що робило її особливо чутливою до підтримки суспільного порядку.

Принаймні так відповіла Міріам детективу Баркерові, коли той пізніше спитав, що змусило її подивитися. Детектив сидів навпроти, його коліна мало не торкалися її, плечі стиснулися, а спина зігнулась. Канальний корабель — не надто комфортне середовище для високих людей, а детектив виявився дуже високим чоловіком, зі схожою на більярдний биток головою і занепокоєним виразом обличчя, ніби сьогодні планував займатися чимось іншим, і то веселішим — наприклад, гуляти з дітьми в парку, — а тепер опинився тут з нею і геть цьому не радів.

— Ви чогось торкалися? — спитав він.

Чи торкалася вона чогось? Міріам заплющила очі. Вона побачила себе, коли акуратно стукала у вікно біло-блакитного корабля. Тоді чекала відповіді: голосу, руху завіски. Не дочекавшись жодного відгуку, вона схилилася вниз, але її спробу зазирнути всередину перепинили об'єднані зусилля сітчастої завіски й приблизно десятирічних покладів міського й річкового бруду на склі. Вона постукала ще раз, а тоді, почекавши хвилинку, піднялася на задню палубу. Погукала: «Агов? Є хто вдома?»

Вона побачила себе, коли дуже обережно потягла на себе двері каюти, коли вловила легенький запах, м'ясистий аромат заліза, який пробуджував голод. «Агов?» Прочинивши двері повністю, вона спустилася кількома сходинками до каюти, і її останнє «агов» застрягло в горлі, коли увібрала очима картину: хлопець — насправді не хлопець, а юнак — лежав на підлозі, скрізь навколо кров, а на його горлі вирізана широка усмішка.

Вона побачила, як похитнулася на ногах, затулила долонею рота, якусь розтягнуту мить нахилилася вперед, сягнула рукою, вхопилася долонею за стільницю. *О боже.*

— Я торкнулася стільниці, — сказала вона детективові. — Думаю, що взялася за неї коло входу, ліворуч від дверей. Я побачила його й подумала... ну, відчула... нудоту. — Її обличчя почервоніло. — Але мене не знудило, то пізніше. Надворі... Пробачте, я...

— Не переймайтеся через це. І що ви зробили потім? Ви побачили тіло, сперлися на стільницю?..

Її вразив той запах. Під кров'ю, під тими калюжами крові було щось інше, щось давніше — солодке й зіпсоване, наче лілії, які залишили у вазі довше, ніж треба. Той запах і його вигляд — невідпорно прекрасне мертве обличчя, посклянілі очі, обрамлені довгими віями, пухкі губи, що відкривали рівні білі зуби. Його тулуб, долоні, спотворені кров'ю руки. Зігнуті пальці лежали на підлозі, ніби він тримався за неї. Коли вона розвернулася, щоб вийти, її погляд зачепився за предмет на підлозі, який не мав би там лежати, — за срібний виблиск, загрузлий у липкій почорнілій крові.

Вона зіпнулася вгору східцями й вийшла з каюти, ковтаючи ротом повітря й давлячись ним. Виблювавши на бечівник, вона втерла рота й вигукнула: «Поможіть! Хто-небудь, викличте поліцію!» Але тоді

було ще ледь-ледь за пів на восьму недільного ранку, і навколо жодної душі. На бечівнику ніщо не рухалося, на ближчих дорогах теж було тихо, жодних звуків, крім гудіння генератора й сварок водяних курочок, які м'яко розносилися над водою. Глянувши вгору, на місток через канал, вона подумала, чи не побачила там когось на коротку мить, але тоді це відчуття зникло, і вона лишилася сама, паралізована обіймами страху.

— Я вийшла, — сказала Міріам детективу. — Одразу повернулася на корабель і... Зателефонувала в поліцію. Мене знудило, я побігла на корабель і зателефонувала в поліцію.

— Гарзд, гарзд.

Коли вона підвела на нього погляд, він роздивлявся приміщення, вбирав у себе крихітну охайну каюту, книжки над раковиною («Готуємо в одному казані», «Новий підхід до овочів»), приправи на підвіконні, базилік і коріандр у пластикових контейнерах, розмарин зі здерев'янілими гілками в блакитному емальованому горщику. Він глянув на книжкові полиці, повні м'яких палітурок, на запилюжений спатифілум над ними, на обрамлену світлину непоказної пари, яка стояла обабіч ширококостої дитини. «Ви живете тут самі?» — спитав, але насправді то було не питання. Вона знала, що він собі думав: гладка стара діва, що обіймає дерева, в'яже, робить домашній йогурт і визирає з-за фіранок. Пхає носа у все, що бачить. Міріам знала, як сприймають її люди.

— А ви... зазвичай знайомитеся з вашими... сусідами? Ви вважаєте їх сусідами? Навряд чи, бо вони ж стоять тут не більш як кілька тижнів?

Міріам знизала плечима.

— Дехто прибуває регулярно, у них є певні місця, ділянки води, де вони люблять зупинятися, тож з ними, бува, зазнайомишся. Якщо хочеться. Можна триматися осторонь, як роблю я.

Детектив нічого не сказав, а просто глянув на неї без жодних емоцій. Вона усвідомила, що він намагається її вирахувати, бо не вірив їй на слово й не обов'язково довіряв її розповіді.

— А він? Той, кого ви знайшли вранці?

Міріам похитала головою.

— Я його не знала. Бачила кілька разів, обмінялися... ну, навіть не люб'язностями, а... Я сказала «добридень», чи «доброго ранку», чи

якось так, а він відповів. Ото й усе.

(Не зовсім усе: відтоді, як він пришвартувався, вона справді бачила його кілька разів і зразу розпізнала в ньому аматора. На баржі панував безлад — фарба лущилася, перекриття поіржавіли, димар перекосило, — а сам хлопець був надто чистим для життя на каналах. Чистий одяг, білі зуби, жодного пірсингу й татуювання. Принаймні на видноті. Ефектний юнак, доволі високий, чорнявий, темноокий, обличчя — самі кути й площини. Побачивши його вперше, вона сказала «доброго ранку», а він глянув на неї й усміхнувся так, що у неї все волосся на потилиці настовбурчилося).

Тоді вона помітила дещо, хоч і не збиралася розповідати про це детективу. «Зустрівши його вперше, я відчула щось дивне...» Він подумає, що вона навіжена. Хай там як, тепер вона усвідомила те, що тоді побачила й відчула. То було не передчуття лихого й не якась інша дурня. Вона його *впізнала*.

У цьому була певна можливість. Вона вперше подумала про це, коли усвідомила, що то за хлопець, але тоді ще не знала, як із цього скористатися. Але тепер, коли він уже мертвий, їй здалося, що цьому судилося статися. Сприятлива нагода.

— Місіс Льюїс? — детектив Баркер про щось питав.

— Міз, — сказала Міріам.

Він на мить заплющив очі.

— Міз Льюїс. Ви не пам'ятаєте, чи не бачили його з кимось? Може, він з кимось розмовляв?

Вона повагалася й кивнула.

— У нього була гостя. Мабуть, разів зо два. Звісно, до нього могли приходити й інші гості, але я бачила тільки одну. Старша за нього жінка, ближча до мого віку, десь за п'ятдесят. Сріблясто-сиве волосся, дуже коротка зачіска. Худа така, думаю, доволі висока, десь метр сімдесят або й сімдесят п'ять, кутасте обличчя...

Баркер здійняв брову.

— А ви добре її роздивилися.

Міріам знову знизала плечима.

— Ну, так. Я доволі спостережлива. Придивляюся до навколишнього. — Можна й зіграти на його упередженнях. — Але таку жінку я б помітила й без того, вона сильно впадає у вічі. Зачіска, одяг... вона мала *дорогий* вигляд.

Детектив знову кивав і все записував. Міріам була впевнена, що той швидко з'ясує, про кого вона говорить.

Щойно детектив пішов, полісмени обгородили бечівник між Де Бовуа й Шепертоном, відігнавши далі всі кораблі, крім його — місця злочину — і її. Спочатку вони намагалися вмовити її піти кудись, але вона прямо заявила, що йти їй нікуди. Де вони зможуть її поселити? Полісмен у формі, з яким вона розмовляла — молодий, з писклявим голосом, прищавий, — наче збентежився через це перекладання відповідальності з її плечей на його. Він глянув і на небо, і у води каналу, і знову на неї — на цю невисоку гладку невинну жінку середнього віку — і піддався. Поговорив з кимось по рації, а тоді повернувся повідомити їй, що можна лишатися.

— Можете заходити й виходити з вашого... гм... *житла*, — сказав він, — але отуди близько не підходьте.

Того дня Міріам сиділа на задній палубі свого корабля під млявими променями й насолоджувалася незвичною тишею перекритого каналу. Натягнувши ковдру на плечі, вона поставила біля ліктя чашку чаю і стежила, як полісмени й фахівці з дослідження місця злочину метушаться тут і там, приводять собак, викликають човни, обшуковують бечівник і прилеглу траву, чимось шурують у мутній воді.

Якщо зважити на початок дня, то, подумавши про нові можливості, що відкрилися перед нею, вона відчула дивний спокій, майже оптимізм. У кишені кардигана жінка крутила досі липкий від крові маленький ключ — підбрала його з підлоги на тому кораблі. Вона приховала існування цього ключа від детектива, навіть посправжньому не задумавшись про те, чому так зробила.

Інстинкт.

Вона побачила ключ, як він виблискував коло тіла того хлопця. Одягнений на дерев'яне кільце у формі пташки. Вона зразу його впізнала, бо бачила пристебнутим до пояса джинсів, які носила Лора з пральні. Скажена Лора, як її називали. Міріам вона завжди здавалася доволі дружньою і зовсім не скаженою. Лора, яку Міріам бачила — здається, трохи напідпитку, — коли вона прибула до того обдертого кораблика в обіймах убитого вродливого хлопця — коли, дні два тому? Три? Міріам гляне в блокноті, де записувала всілякі цікаві появи й візити.

Десь при заході сонця Міріам побачила, як виносили тіло — вгору східцями й на суходіл, де вже чекала машина. Коли вони проминали її, вона підвелася, з поваги схилила голову і промовила тихе й позбавлене віри «Іди з Богом».

Вона також прошепотіла «дякую». Пришвартувавшись поряд, а тоді давши себе жорстоко вбити, Деніел Сазерленд подарував Міріам нагоду, яку вона просто не могла пропустити: нагоду помститися за ту шкоду, якої їй завдали.

Лишившись на самоті й мимохіть трохи злякавшись темряви й незвичної тиші, вона зайшла до каюти, грюкнула засувом і клацнула замком на дверях. Витягла з кишені Лориного ключа й поклала до дерев'яної шкатулки з дрібничками, яка стояла на верхній книжковій полиці. У четвер у неї день прання. Тоді й віддасть Лорі ключ.

Або не віддасть.

Ніхто ж не знає, що може згодитися в майбутньому, чи не так?

3

— Місіс Маєрсон? Може, вам краще присісти? Ось так. Просто дихайте. Ви хочете, щоб ми комусь повідомили, місіс Маєрсон?

Карла опустила на канапу. Склалася навпіл, притуливши обличчя до колін. Усвідомила, що скавучить, наче собака.

— Тео, — спромоглася вона. — Будь ласка, зателефонуйте Тео. Моєму чоловікові. Колишньому чоловікові. Він є в телефоні. — Вона підвела погляд, оглянула кімнату й не знайшла телефона. — Я не знаю, де він, я не знаю, де мій...

— У вашій руці, місіс Маєрсон, — м'яко мовила жінка-детектив. — Ви тримаєте його в руці.

Карла глянула вниз і побачила, що так і було — вона до болю стискала мобільний тремтячою рукою. Похитала головою й передала телефон полісвумен.

— Я божеволію, — сказала вона.

Жінка стулила губи в легеньку усмішку й на коротку мить поклала долоню Карлі на плече. Тоді вийшла з телефоном з кімнати.

Інший детектив, Баркер, прочистив горло.

— Я так розумію, що мати Деніела померла, правильно?

Карла кивнула.

— Шість... ні, вісім тижнів тому, — сказала вона й побачила, як брови детектива підскочили туди, де колись могло рости волосся. — Моя сестра впала, — продовжила Карла, — у себе вдома. То було не... то був нещасний випадок.

— А у вас є контактна інформація батька Деніела?

Карла похитала головою.

— Навряд. Він живе в Америці, вже дуже давно. Він не брав участі, жодної участі в житті Деніела. Були тільки... — Голос Карли зірвався, вона глибоко вдихнула й повільно видихнула. — Були тільки Анджела й Деніел. І я.

Баркер кивнув. Він затих, стоячи перед каміном, прямий, мов шомпол, і чекав, поки Карла опанує себе.

— Ви недовго тут живете? — спитав після паузи, яка, подумала Карла, була в його уявленні достатньо шанобливою. Вона підняла на

нього здивований погляд. Чоловік вказав довгим пальцем на коробки на підлозі їдальні, на картини, притулені до стіни.

Карла гучно висякалася.

— Я майже шість років збираюся причепити ті картини, — сказала вона. — Настане день, і я таки куплю для них гачки. А коробки з будинку сестри. Листи, знаєте, фотографії. Те, що не хотілося викидати.

Баркер кивнув. Він склав руки, переступив з ноги на ногу й розтулив рота, аби сказати щось, але його урвало грюкання входних дверей. Карла підскочила. До кімнати придріботіла полісвумен, детектив Челмерс. Вона винувато опустила голову.

— Містер Маерсон уже в дорозі. Сказав, що скоро буде.

— Йому сюди п'ять хвилин добиратися, — мовила Карла. — З Ноел-роуд. Ви знаєте, де це? Колись, у шістдесятих, там жив Джо Ортон. Драматург, знаєте? Його там і вбили, забили до смерті тупим предметом начебто. Чи зарізали? — Детективи дивилися на неї без будь-якого виразу. — Це... *не стосується справи*, — закінчила Карла.

Якусь жахливу мить їй здавалося, що вона зарегоче. Чому вона взагалі це сказала? Нащо згадала про Джо Ортона, про вбивства тупими предметами? Вона *справді* божеволіла. Детективи начебто не помітили або не звернули уваги. Мабуть, усі поводитися як навіжені, коли отримували новини про вбивство когось із родини.

— Коли ви востаннє бачили небожа, місіс Маерсон? — спитав Баркер.

У Карли геть спорожніла голова.

— Я... *Господи*, я бачила його... вдома в Анджели. У будинку сестри. Це недалеко, десь двадцять хвилин пішки, на іншому боці каналу, неподалік Гейвордс-плейс. Я передивлялась її речі, і Деніел теж прийшов щось забрати. Він там уже давно не жив, але в його старій спальні й досі лишалися якісь речі, здебільшого блокноти з нарисами. Він був доволі обдарованим художником. Малював, знаєте, комікси. Графічні романи. — Вона мимохіть здригнулась. — Значить, десь тиждень тому. Чи два тижні? *Господи*, я не пам'ятаю, у голові *казна-що*, я... — Вона шкрябнула нігтями по голові, загнавши пальці в коротко стрижене волосся.

— Це абсолютно нормально, місіс Маерсон, — сказала Челмерс. — Ми можемо обговорити деталі пізніше.

— А скільки він прожив там, на каналі? — спитав Баркер. — Ви не знаєте, коли...

У двері лунко постукали, Карла знову підскочила.

— Тео, — видихнула вона, вже звівшись на ноги. — *Слава богу.*

Челмерс підійшла до дверей раніше за Карлу й провела до коридору захеканого й червоного з лиця Тео.

— Господи, Карлі, — сказав він, ухопивши Карлу й притягнувши її до себе. — Заради бога, що сталося?

Поліція розповіла все знову: про те, що небожа Карли, Деніела Сазерленда, знайшли того ранку мертвим у плавучому домі, пришвартованому на Ріджентс-каналі коло Де Бовуа-роуд. Про його численні колоті рани. Про те, що він, імовірно, був убитий за двадцять чотири — тридцять шість годин до того, як його знайшли, про те, що трохи згодом вони зможуть встановити час точніше. Вони розпитали про роботу й друзів Деніела, і чи не мав він фінансових проблем, і чи вживав він наркотики?

Вони не знали.

— Ви не були близькі? — припустила Челмерс.

— Я його ледве знав, — відповів Тео, сидючи біля Карли й потираючи верх чола вказівним пальцем, як бувало, коли він чимось переймався.

— Місіс Маєрсон?

— Ні, не близькі. Не... ну, розумієте, ми із сестрою не дуже часто бачилися...

— Попри те, що вона жила одразу через канал? — вставила Челмерс.

— Так. — Карла похитала головою. — Ми... Вже доволі давно не спілкувалися з Деніелом по-справжньому. Десь відтоді, як він ще був хлопчаком. Коли померла сестра, я знову зустрілася з ним, як уже казала. Він якийсь час жив за кордоном. Здається, в Іспанії.

— Коли він переїхав на корабель? — спитав Баркер.

Карла стиснула губи й похитала головою.

— Не знаю, — мовила вона. — Щиро кажу, не знаю.

— Ми гадки не мали, що він там жив, — сказав Тео.

Баркер пильно на нього глянув.

— Але ж це досить недалеко від вашого дому. Ноел-роуд, так? Це скільки, пів кілометра від місця, де він пришвартувався?

Тео знизав плечима й потер чоло сильніше, так що шкіра під лінією росту волосся порожевішала. Скидалося на те, ніби він обгорів на сонці.

— Може бути, але я гадки не мав, що він там.

Детективи обмінялися поглядами.

— Місіс Маєрсон? — Баркер глянув на неї.

Карла похитала головою.

— Гадки не мала, — тихо повторила вона.

Тоді детективи доволі надовго замовкли. Мабуть, думала Карла, вони чекали, що вона або Тео щось скажуть.

Тео порушив мовчанку.

— Ви сказали... двадцять чотири години, чи не так? Від двадцяти чотирьох до тридцяти шести годин?

Челмерс кивнула.

— Розрахований час смерті припадає десь на проміжок між восьмою вечора п'ятниці й восьмою ранку суботи.

— Ох. — Тео знову тер голову, визираючи у вікно.

— Вам щось спало на думку, містере Маєрсоне?

— Я бачив дівчину, — сказав Тео. — У суботу вранці. Було рано — десь, може, о шостій? Там, на бечівнику, проходила повз мій будинок. Я стояв у кабінеті й бачив її. Запам'ятав, бо на ній була кров. На обличчі. І, здається, на одязі. Не геть вимокла в крові чи що, але... було помітно.

Карла приголомшено глипнула на нього.

— Що ти таке говориш? Чому ти мені не сказав?

— Ти спала, — відповів Тео. — Я прокинувся, хотів зварити кави, пішов у кабінет по цигарки. Побачив її з вікна. Вона була молода, мабуть, не старша за двадцять, і йшла бечівником. Кульгала. Або, може, хиталася? Я подумав, що вона п'яна. Я не... насправді, надто про це не задумувався, тому що Лондон повен дивних і п'яних людей, хіба ні? О тій порі доби часто бачиш, як люди повертаються додому...

— Облиті кров'ю? — спитав Баркер.

— Ну, мабуть, ні. Може, без крові. Тому я й запам'ятав її. Я подумав, що вона чи то впала, чи то билася з кимось. Подумав...

— Але чого ти нічого не сказав? — спитала Карла.

— Ти *спала*, Карлі, я не думав, що...

— Місіс Маєрсон *спала у вас* удома, — втрутилася насуплена Челмерс. — Це так? Ви залишилися на ніч у містера Маєрсона?

Карла повільно кивнула, вираз обличчя мала вкрай приголомшений.

— Ми повечеряли у п'ятницю, і я лишилася...

— Ми хоч і розлучені, але досі маємо стосунки, розумієте, ми часто...

— Їм це *не важливо*, Тео, — різко перебила Карла, і Тео сіпнувся. Карла притиснула до носа паперову серветку. — Пробачте. Мені шкода. Але це ж не важливо, так?

— Ніколи не знаєш, що виявиться важливим, — загадково прорік Баркер і рушив до коридору. Він роздав візитівки, сказав щось до Тео про формальне впізнання, про призначеного для контакту з родиною детектива, про те, щоб лишатися на зв'язку. Тео кивнув, опустив візитівку в кишеню штанів і потис детективові руку.

— Як ви дізналися? — раптом спитала Карла. — Тобто хто повідомив... хто його знайшов?

Челмерс глянула на свого боса, тоді знову на Карлу.

— Його знайшла жінка, — сказала вона.

— Жінка? — спитав Тео. — Подруга? Молода? Худа? Це я думаю про ту дівчину, яку бачив, що була в крові. Може, вона...

Челмерс похитала головою.

— Ні, це людина, яка живе на іншому канальному кораблі, не молода, а середнього віку, я б сказала. Вона помітила, що його корабель якийсь час не рухався, і пішла перевірити, чи все гаразд.

— То вона нічого не бачила? — спитав Тео.

— Насправді, вона багато чим нам допомогла, — сказав Баркер. — Дуже спостережлива.

— Добре, — мовив Тео, розтираючи верх чола. — Дуже добре.

— Така собі місіс Льюїс, — додав Баркер.

— Міз, — виправила його Челмерс.

— Точно, — сказав він.

Карла бачила, як з обличчя Тео зникає барва, а Баркер продовжив:

— Міз Міріам Льюїс.

4

— Це він усе почав, ясно? Перш ніж ви щось скажете. Це він усе почав.

Коли вона повернулася додому, на неї чекали. Мусить так бути, бо вони почали грюкати у двері буквально за тридцять секунд після того, як вона повернулася з «Айсленда» з покупками. Вона ще навіть не відсапалася: жила на сьомому поверсі, а ліфти знову вимкнулися, — і вони нагодилися, а вона просто розсердилася й рознервувалась. Вона, дурепа всрана, зразу почала говорити, хоч і добре знала, що цього робити не слід. Вона ж не вперше вгрузла в халепу.

Звісно, зазвичай це інакша халепа. Перебування в громадському місці у стані сп'яніння, дрібні крадіжки, порушення меж приватної власності, порушення громадського порядку. Якось її визнали невинною в необтяженому нападі. Одне звинувачення про завдання тілесних ушкоджень ще розглядалося в суді.

Але *це не воно*. І вона зрозуміла це майже одразу, тому що, стоячи, хекаючи й патякаючи, вона раптом подумала: «Зажди-но, це *детективи*». Вони назвали імена, звання й усе таке — вона їх одразу забула, — але все одно: вони стояли перед нею в цивільному вбранні, а це означало геть інший розмір халепи.

— Ви не проти, якщо ми зайдемо, міс Кілбрайд? — доволі ввічливо спитав дядько. Він був високий, довгов'язий і лисий, мов яйце. — Мабуть, усередині буде зручніше про все розмовляти. — Він кинув примруженим оком на кухонне вікно, яке вона невдало замостила.

Лора вже хитала головою:

— Я так не думаю, ні. Не думаю. Я потребую присутності дієздатного дорослого, розумієте, мене не можна допитувати... А про що взагалі мова? Це через хлопця з бару? Тому що це, знаєте, вже в системі. У мене є повістка до суду, висить на холодильнику на магніті. Можете самі зайти подивитися... Ні-ні-ні, стривайте. Стривайте. Це не було запрошення заходити, це просто вислів такий...

— Чому ви потребуєте присутності дієздатного дорослого, міс Кілбрайд? — Інша — сантиметрів на тридцять нижча за колегу, дротяне чорне волосся, дрібні риси, скупчені посередині повновидого обличчя, — здійняла свою моноброву. — Ви ж повнолітня, чи не так?

— Мені двадцять п'ять, як вам чудово відомо, — рубонула Лора.

Вона не змогла їх зупинити — Яйце вже пройшло половину коридору, Брова пропихалася повз неї зі словами:

— Звідки нам про таке знати?

— Хто що почав, міс Кілбрайд? — гукнуло Яйце. Вона рушила на його голос на кухню, де він схилився, зчепивши руки за спиною, і роздивлявся повістку до суду.

Лора гучно хекнула й почовгала до раковини набрати води. Їй треба було зосередитися. Подумати. Коли вона розвернулася до нього обличчям, він глянув спершу на неї, а тоді на її плече, тоді на вікно.

— Були якісь неприємності? — І так невинно здійняв брови.

— Не зовсім.

З'явилася інша, насупила чоло.

— Ти травмувалася, Лоро? — спитала вона.

Лора випила воду надто швидко, кашлянула й визвірилася на жінку:

— А куди ж поділася *міс Кілбрайд*, га? Ми вже подружки чи як?

Друзі навік?

— Твоя нога, Лоро. — Він теж вчепився до неї. — Як ти її пошкодила?

— Збила машина, як була малою. Відкритий перелом стегна. Лишився дикий шрам, — сказала вона й перебігла пальцями до застібки джинсів. Упіймала його погляд. — Хочете подивитися?

— Не дуже, — м'яко сказав він. — А що з рукою? — Він вказав на замотане зап'ястя. — Це сталося не в дитинстві.

Лора вкусила себе за губу.

— Та я ж ключа загубила. У п'ятницю ввечері. Довелося залазити зі зломом, коли вернулася додому. — Вона смикнула головою назад, вказуючи на вікно кухні, яке виходило на зовнішню пожежну драбину. — Не дуже вдало.

— Шви?

Лора похитала головою.

— Не настільки погано.

— Ти знайшла його? — Він розвернувся від неї, пройшов під аркою, що з'єднувала кухню з вітальною, кидаючи навколо такі погляди, ніби думав, чи не купити цю квартиру. Навряд, бо квартира була схожа на звалище. Лора знала, що їй варто соромитися свого житла, дешевих меблів і порожніх стін, і попільнички на підлозі, яку хтось перекинув,

тож тепер попіл набився в килим, і срака його знає, скільки все так пробуло, тому що вона ж навіть не курила й не пам'ятала, коли востаннє хтось до неї приходив, але все одно не могла змусити себе зважати на це.

— То як? Знайшла? — Брова зморщила носа, оцінюючи Лору з голови до ніг і назад: її обвислі легінси, заляпану футболку, облущені нігті, жирне волосся. Іноді Лора забувала ходити в душ, іноді по кілька днів, іноді вода обпікала, а іноді не була навіть теплою, як зараз, тому що бойлер жив своїм життям, часом працював, а часом ні, а в неї не було грошей на виклик сантехніка, і скільки б вона не телефонувала в районну раду, вони все одно навіть у сраці не колупнулися.

— Що знайшла?

— Свого ключа, — сказала Брова з натяком на посмішку, ніби вона її впіймала, зловила на брехні. — Ти знайшла свого ключа?

Лора випила решту води, ковтнула, вдихнула крізь зуби. Вирішила ігнорувати питання.

— Гей, я вам тут не заважаю? — гукнула вона, пропихаючись повз Брову, щоб піти за Яйцем.

— Анітрохи, — відповів він. Тепер чоловік стояв посеред її вітальні, дивився на єдину прикрасу квартири — родинну фотографію в рамці: батьки з юною дівчиною. Хтось поклопотався й зіпсував її: намалював роги на голові батька й роздвоєний язик, що висунувся з рота матері, на очах дитини намалював хрестики, губи зафарбував червоним, а тоді взяв знімок у рамку й повісив на стіну. Яйце здійняло брови й розвернулося до неї.

— Родинне фото? — спитав він. Лора знизала плечима. — Тато — справжній диявол, так?

Вона похитала головою, дивлячись йому просто у вічі.

— Ні, роги в нього від дружини, — відрізала вона.

Яйце стисло губи, повільно кивнуло й знову глянуло на знімок.

— Он воно як, — сказав він.

— Я вразлива особа, — мовила Лора, і детектив зітхнув.

— Ніяка ти не вразлива особа, — втомлено відповів він. Відвернувся від фотографії й важко опустився на канапу. — Ти живеш сама, працюєш на пів ставки в пральні «Сонечко» на Спенсер-стріт, і ми точно знаємо, що поліція численні рази допитувала тебе без присутності іншого дорослого, тож облишмо це, добре?

Голос звучав різко, одяг на ньому зім'явся, чоловік мав виснажений вигляд, ніби подолав неблизьку мандрівку або мало спав уночі.

— Чом би тобі не сісти? Розкажи мені про Деніела Сазерленда.

Лора сіла до столика в кутку кімнати, за яким вечеряла, дивлячись телевизор. Вона на хвилюку відчула полегшення. Знизала плечима так, що мало не дістала ними до вух.

— А що про нього розказувати?

— То ти його знаєш?

— Звісно, знаю. Ясно, що він поскаржився вам на мене. Але я скажу, що це брехня, тому що нічого не було, і хай там як, але це він усе почав.

Яйце всміхнулося. У нього була на диво тепла усмішка.

— Нічого не було, але це він усе почав?

— Точно.

— А коли це «нічого», яке він почав, сталося? — спитала Брова, заходячи до кімнати з кухні.

Вона сіла поруч з колегою на потворну двомісну дерматинову канапку. Ця парочка мала сміховинний вигляд: мале й велике, він високий і худий Лурч, а вона малий гладкий Фестер. Лора посміхнулася.

Брові це не сподобалося, її обличчя потемнішало, і вона рубонула:

— Смішно тобі? Тебе в цій ситуації щось насмішило, Лоро?

Лора похитала головою.

— Фестер, — промовила вона з усмішкою. — Ви як дядечко Фестер, але з волоссям. Вам ніхто цього не казав?

Жінка розтулила рота для відповіді, але Яйце незворушно урвало її.

— Деніел Сазерленд, — знову озвався чоловік, цього разу голосніше, — нічого нам про тебе не казав. Ми прийшли поговорити з тобою, тому що зняли два комплекти відбитків пальців зі склянки, яку знайшли на кораблі Деніела, і другий комплект — той, що не його, — належить тобі.

Лорі раптом стало холодно. Вона потерла пальцями ключицю й прочистила горло.

— Ви зняли... що? Ви зняли *відбитки*? Що трапилося?

— Лоро, ти можеш розповісти нам про свої стосунки з містером Сазерлендом? — сказала Брова.

— Стосунки? — Лора мимохіть зареготала. — Надто сильно сказано. Я з ним двічі вшкварилася в п'ятницю ввечері. Не назвала б це аж *стосунками*.

Брова похитала головою — осуд або недовіра.

— А як ви познайомилися?

Лора різко ковтнула.

— Познайомилися, бо я, знаєте, іноді допомагаю одній пані, Ірен, вона живе на Гейвордс-плейс, знаєте, зразу коло церкви, як іти до маленького «Теско». З нею я познайомилася кілька місяців тому і, як уже сказала, іноді їй допомагаю, тому що вона стара й забудькувата, має артрит, а нещодавно трохи впала, вивернула гомілку чи що, тож не завжди може піти до крамниці. Я роблю це не заради грошей, хоч вона іноді таки упхне мені п'ятірку, просто за витрачений час, знаєте, отака вона приємна... Хай там як, Ден — Деніел Сазерленд — жив колись поруч з Ірен, хоч то й було давненько, але його мати й досі там живе, тобто жила, поки оце не померла, і тоді ми й зустрілися.

— Ви зустрілися, коли померла його мати?

— Після, — озвалася Лора. — Я не була присутня, коли вона квакнула.

Брова зиркнула на напарника, але той дивився не на неї, а знову з сумним виразом на обличчі вивчав родинний портрет.

— Гаразд, — сказала Брова. — Гаразд. Ти була з містером Сазерлендом у п'ятницю, правильно?

Лора кивнула.

— Ми ходили на побачення, — мовила вона, — що, на його думку, означає дві чарки в барі в Шордічі, а тоді назад — шпортатися на тому паршивому кораблі.

— І він... скривдив тебе? Чи... примушував до чогось? Що саме він *почав*? — спитало Яйце, схилившись уперед і повністю зосередивши увагу на Лорі. — Ти сказала, що він щось почав. Що то було?

Лора різко блимнула. Перед нею постав несподівано ясний спогад того подиву на його обличчі, коли вона кинулася на нього.

— Усе було добре, — сказала вона. — Нам було приємно разом. Я думала, що нам приємно. — Вона несподівано зашарілася, відчула невпинну хвилю тепла, що поширилася від грудей до шиї й сягнула щік. — А тоді він раптом охолов чи що, ніби йому не хотілося бачити мене поруч. Він... став агресивний. — Вона глянула на свою слабу

ногу, зітхнула. — У мене такий стан. Я вразлива доросла людина. Знаю, ви сказали, що ні, але це правда. Я вразлива.

— То ти посварилася з ним? — спитала Брова.

Лора кивнула. Вона дивилася на свої ноги.

— Можна й так сказати.

— Ви сварилися? Дійшло до сутички?

На її кросівку, прямо над мізинцем лівої ноги, була пляма. Темно-коричнева. Вона зачепила лівою стопою праву щиколотку.

— Ні, ми не билися. Ну... Не *серйозно*.

— Тож насилля було, але не таке, щоб здалося тобі серйозним?

Лора пересунула ліву стопу за праву гомілку.

— Та геть нічого такого, — сказала вона. — Просто... руками помахали.

Лора глянула на Яйце, яке потирало тонкі губи вказівним пальцем. Він, своєю чергою, подивився на Брову, і між ними промайнуло щось безмовне. Якось згода.

— Міс Кілбрайд, у неділю вранці тіло Деніела Сазерленда було знайдене на його кораблі. Ви можете точно сказати, коли бачили його востаннє?

У роті Лори раптом усе до болю пересохло, вона не могла ковтнути, почула ревіння у вухах, міцно заплющила очі.

— Стривайте... — Вона звелася на ноги, спершись на стіл, і відчула, як світ похитнувся. Тоді сіла. — Стривайте, — повторила вона. — Його *тіло*? Хочете сказати, що?..

— Що містер Сазерленд мертвий, — проказало Яйце тихим і рівним голосом.

— Але... це ж не так, хіба? — почула Лора власний ламкий голос. Яйце повільно кивнуло. — У неділю вранці? Ви сказали, що в неділю вранці?

— Саме так, — відповіло Яйце. — Містера Сазерленда знайшли в неділю вранці.

— Але... — Лора відчувала, як пульсує в горлі. — Але я бачила його у п'ятницю ввечері, я пішла в суботу вранці. Я пішла в суботу вранці. Може, десь о сьомій, може, навіть раніше. *В суботу вранці*, — знову наголосила вона.

Брова почала щось говорити легким музичним голосом, ніби розповідала кумедну історію й саме наближалася до розв'язки.

— Містер Сазерленд помер від значної втрати крові, у нього були ножові рани на грудях і шії. Час смерті ще офіційно не визначено, але наш фахівець оцінив, що вона настала десь за двадцять чотири — тридцять шість годин до того, як його знайшли. То ти кажеш, що в п'ятницю ввечері була з містером Сазерлендом, усе правильно?

У Лори горіло обличчя й щипало очі. Дурепа. Вона дурепа.

— Так, — тихо мовила вона. — Я була з ним у п'ятницю ввечері.

— Значить, у п'ятницю. І ти зайшла з ним до його плавучого будинку, так? У вас, ти казала, був секс? Двічі, правильно? І о котрій саме годині ти залишила містера Сазерленда?

Пастка. То була пастка, і вона сліпо в неї вступила. Дурепа.

Вона провела зубами по нижній губі й сильно прикусила. «Не кажи нічого, — сказав їй уявний адвокат. — Не говори ні з ким». Вона похитала головою, з глибини горла, ніби попри її волю, вирвався тихий звук.

— Що ти хотіла сказати? Лоро? Ти щось почала говорити, Лоро?

— Мені шкода, що він помер і все таке, — сказала вона, ігноруючи пораду, яка долинула з її ж голови, — але я нічого не робила. Чуєте? Я нічого не робила, я нікого не зарізала. Якщо хтось таке каже, то це брехня. Він був... Не знаю, він наговорив мені дечого, такого, що мені не сподобалося. Я нічого *не робила*. Може, я вдарила його, може... — Вона відчула в роті смак крові й натужно ковтнула. — Не... тільки не намагайтеся сказати, що це я зробила, тому що я до цього не причетна. Може, ми трохи штовхались, але ото й усе, знаєте, а тоді він пішов, і на тому край, знаєте. На тому й край. Я не винна, розумієте, це не я, навіть... сварка чи що то було — це не я винна.

Лора чула, як її голос говорить і говорить, підіймається дедалі вище, вона розуміла, що все звучить як виступ якоїсь навіженої, з тих божевільних, що стануть ото на розі вулиці та як почнуть кричати в порожнечу, вона знала, що скидається саме на них, та не могла спинитись.

— *Пішов?* — сказала Брова. — Ти кажеш: «А тоді він пішов». Що ти маєш на увазі, Лоро?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ